

ת"פ 15150/12/13 - מדינת ישראל נגד מתן מורלי

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 15150-12-13 מדינת ישראל נ' מורלי

בפני כב' השופט אור אדם, סגן נשיאה
המאשימה: מדינת ישראל ע"י עו"ד יסמין מור תביעות לכיש
נגד
הנאשם: מתן מורלי ע"י עו"ד יפעת זינר מהסניגוריה הציבורית

פסק דין

רקע כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת אגרופן שלא כדין בניגוד להוראות סעיף 186 (א) לחוק העונשין תשל"ז 1977.
2. כעולה מכתב האישום, ביום 15.2.2013 בשעה 00:22 מול בית ספר עמל בקרית מלאכי, החזיק הנאשם ברכבו מ"ר 74-296-57 (להלן: "הרכב"), בתוך תא הכפפות, אגרופן שלא למטרה כשרה.
3. בפתח הכרעת הדין מודיע בית המשפט כי מצא לנכון לזכות מחמת הספק את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.
4. **יודגש כי הזיכוי הוא ממש "על חוט השערה", שכן עדותו של השוטר אשר גלקר היתה אמינה באופן כללי, בעוד שהיה קשה להסתמך על עדות הנאשם שהיתה מבולבלת ומלאה סתירות. עם זאת, העובדה שהשוטר השני שהיה בזירה, לא הריח כל ריח מוזר ולא שמע את ההסכמה לחיפוש, מעוררת ספק אם אכן כך היו פני הדברים, וספק זה מטה את הכף לכיוון הזיכוי.**
5. עוד ראוי לציין כבר כאן בפתח, כי אין מקום לקבל את "טענת השכחה" באשר לקיומו של האגרופן. לו מדובר היה בחיפוש חוקי, הרי שעצם העובדה שהנאשם ידע בשלב כלשהו על קיומו של אגרופן ברכב, כאשר בניגוד לסכין אין לאגרופן שום שימוש חוקי, מהווה ראיה כבדת משקל שהיתה מחייבת הרשעת הנאשם.

הערה מקדימה

6. הסניגורית טענה כי הופרה חובת ההיוועצות של הנאשם, ולכן דרשה לחקור בחקירה נגדית של שני גובי ההודעות, השוטרים יעל אדרי ודב צור. השוטרת אדרי התייבה והעידה, אולם השוטר דב צור (שכבר השתחרר בינתיים מהמשטרה) לא התייבב לשני דיונים, ובנסיבות אלה, בהעדר אישור מסירה חתום כדין, הורה בית המשפט לתביעה לוותר על עדותו ולהכריז כי תמו ראיותיה.

7. **ראשית**, לעניין קבילות אמרת הנאשם ת/1 בהעדר גובה האימרה, קבע בית המשפט כי בית המשפט יתעלם מהאימרה כאילו לא הוגשה לתיק. עם זאת, כמובן שניתן לחקור את הנאשם בחקירה נגדית ולבקש התייחסותו גם לראיות שלא הוגשו, ולכן ככל שהנאשם הודה בחלק מהדברים, התייחסותו לאמירה קבילה.
8. **שנית**, לא היה כל מקום לעמוד על הטענה בדבר פגיעה בחובת ההיוועצות. הלכת יששכרוב (ע"פ 5121/98 **רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי** (04/05/2006)), נגעה לאפשרות לפסול אמרת נאשם אם הופרה החובה להודיע לנאשם כי זכותו להיוועץ בעו"ד טרם החקירה. עם זאת, כאשר אין באימרת הנאשם הודייה, וכאשר גרסתו של הנאשם למעשה זהה לגרסה שמסר בהודעתו במשטרה, אין כל נפקות לטענות מעין אלה.
9. **על הסניגורים לעשות שימוש בטיעון זה, רק באותם מקרים בהם יש דבר-מה בהודעת הנאשם, אשר מבוקש לפסול אותו. בהעדר טענה כזו, חבל להטריח את המערכת כולה בטענות מיותרות, שגם אם תתקבלנה - הרי שאין להן השלכה של ממש על הכרעת הדין.**

עיקר המחלוקת בין הצדדים

10. אין למעשה מחלוקת בין הצדדים, כי במועד האמור חנה הרכב במקום דלעיל, ובחיפוש שערכו השוטרים אשר גלקר (להלן: "**אשר**") ובני אברהמי (להלן: "**בני**"), נתפס האגרוף בתא הכפפות.
11. התביעה טענה כי השוטר אשר ערך את החיפוש, לאחר שהתעורר בליבו יסוד סביר לחשד כי מבוצע פשע, שכן הריח מן הרכב ריח מוזר של סמים, וכן כי החיפוש בוצע לאחר שהנאשם נתן הסכמה מדעת לביצוע החיפוש.
12. הסניגוריה טענה למעשה לשתי עילות לזיכוי הנאשם:
- א. יש לפסול את הראיה של מציאת האגרוף, כיוון שהחיפוש נעשה שלא כדין, בניגוד להלכת בן-חיים.
- ב. הנאשם שכח על קיומו של האגרוף במקום, ולכן הלכה למעשה לא החזיק בו.

חוקיות החיפוש והתפיסה

13. **השוטר אשר**, רשם בדוח **ת/3**, כי הגיע לרכב עקב מוסיקת טראנס שנשמעה ממנו. השוטרים שוחחו עם הנאשם שעמד עם חבריו בסמוך לרכב. מן הרכב עלה ריח מוזר. הנאשם נשאל אם יש משהו לא חוקי ברכב והשיב בשלילה. השוטר ביקש לבצע חיפוש ברכב, תוך שהסביר לנאשם כי זכותו לסרב לכך, והנאשם הסכים. אז נערך החיפוש ונתפסה שקית חומר מסוג "מסטולון" בדלת הנוסע, שני דפי נייר עם כמות מזערית של חומר במושב האחורי, וכן מברג, סכין יפנית ואת האגרוף בתא הכפפות.
14. בעדותו של אשר בבית המשפט, הוא ציין כי איננו זוכר את הכול, כי חלף זמן רב מאז האירוע (ע' 10 ש' 8 לפרו'). את דוח הפעולה כתב התחנה לאחר תום האירוע (ע' 10 ש' 17 לפרו'). אשר לא זכר כי זומנה

ניידת למקום כדי לקחת את הנאשם למשטרה (ע' 11 ש' 17-22 לפרו'). אשר ציין כי השוטר השני בני היה כנראה לידו (ע' 12 ש' 16 לפרו'). באשר לריח שהיווה מקור היסוד הסביר לחשד - העיד אשר כי מדובר היה בריח מוזר שאיננו מוכר לו, וזאת למרות שדלתות הרכב היו פתוחות (ע' 12 ש' 19-29 לפרו'). לשאלה מדוע ביקש את הסכמת הנאשם לחיפוש, אם היה לו ממילא יסוד סביר לחשד, השיב אשר כי באותה תקופה רק נכנסה הלכת בן חיים לתוקפה, ורצה להיות על הצד הבטוח (ע' 13 ש' 7-9 לפרו'). לשאלה מדוע בני השוטר השני לא ציין את הריח, הסביר אשר כי בני רק הגיע מיחידת אתגר, ואיננו בקיא כמותו בעולם הסמים (ע' 14 ש' 10-12 לפרו').

15. השוטר השני שהיה עם אשר, הוא **השוטר בני אברהמי**, מסר בדוח שלו **ת/4** רק פרטים כלליים שאינם מחזקים את עדותו של אשר: **"במהלך פעילות רגילת יחד עם השוטר אשר גלקר בקמ"א, שמענו רעש של מוסיקה, אשר הגיעה מהכיוון של ב"ס עמל 1. הגעתי אל המקום יחד עם אשר. במקום זיהיתי רכב מסוג מזדה מ"ר 74-296-57, הזדהיתי כאיש משטרה בעזרת תעודת מנוי לחברי (? שנמצאו מחוץ לרכב. אשר ניגש לבעל הרכב, שזוהה שמו מתן מורלי ת"ז 203425111 וביצע חיפוש ברכב. ברכב נתפס ע"י אשר חומר החשוד כסם, כלי פריצה ואגרופן...".**

16. בעדותו של בני, גם הוא לא זכר את פרטי האירוע (ע' 16 ש' 5 לפרו'). עם זאת הוא אישר כי מה שהוביל את השוטרים למקום היה הרעש (ע' 16 ש' 16 לפרו'). בני לא זכר פרטים רבים לגבי אותו אירוע, והשיב שוב ושוב כי איננו זוכר (ע' 17 ש' 2-12 לפרו').

17. בנסיבות אלה, ברור שבני לא זכר ריח מוזר העולה מהרכב, כמו שלא זכר את הסכמת הנאשם לחיפוש (ע' 17 ש' 19-22 לפרו').

18. **עדות הנאשם** כאמור בפתיח, עדות הנאשם בכללותה לא היתה מהימנה. גם העובדה שהוא נמנע מלהביא לעדות את חבריו שהיו איתו באירוע, מקשה על קבלת גרסתו.

19. הנאשם העיד, כי ישב עם חברים ליד הרכב, ממנו בקעה מוסיקה. השוטרים הגיעו ואמרו שהם צריכים לחפש ברכב, ואז נתפס הרכוש. הנאשם הכחיש כי השוטרים ביקשו את הסכמתו כדי לחפש ברכב (ע' 27 ש' 11-12 לפרו'). הנאשם הכחיש ריח מוזר שעלה מן הרכב (ע' 27 ש' 17 לפרו'). הנאשם טען שהשוטרים באו ומיד החלו בחיפוש, כשרק תוך כדי החיפוש שאלו אותו מי מחזיק ברכב ואם יש בו דבר מה שאיננו חוקי (ע' 32-33 לפרו').

20. באשר לאגרופן, במשטרה טען הנאשם תחילה כי איננו יודע איך הוא הגיע לשם (ע' 31 ש' 15-24 לפרו'), ובחקירה השנייה טען, כי האגרופן נמצא הרבה זמן ברכב, לאחר שהושאר שם ע"י חבר ובכלל שכח מקיומו (ת/2 ש' 1-3). יצוין כי אף שבית המשפט התעלם מההודעה הראשונה, הנאשם אישר את הדברים שאמר לחוקר, ולכן ניתן היה לחקרו על כך. ואולם, בניגוד לעמדת המאשימה - אין מדובר ב"סתירה חזיתית" בין שתי הגרסאות.

21. באשר למיקום הרכוש, תחילה טען הנאשם כי הסכין היפנית והמברג נתפסו בתא שבין כסא הנהג וכסא הנוסע, ורק האגרופן נתפס בתא הכפפות (ע' 26 לפרו'). בהמשך החקירה אישר הנאשם כי יכול להיות שגם

הסכין היפנית והמברג נתפסו בתא הכפפות (ע' 36-37 לפרו').

22. כאשר נשאל הנאשם, אם כך הדבר, כיצד לא הבחין באגרופן, טען שמדובר בתא כפפות גדול ומבולגן. הנאשם טען ששנה שנתיים לפני החיפוש מישהו שם את האגרופן ברכב. תא הכפפות היה

מלא ומבולגן, והנאשם בכלל שכח שהאגרופן נמצא שם (ע' 28 ש' 5-1 לפרו').

23. **הלכת בן חיים** סעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969,

קובע את הסמכות לעריכת חיפוש שלא על פי צו חיפוש. נקבע כי: "**שוטר רשאי, בלא צו-חיפוש, להיכנס ולחפש בכל בית או מקום אם - (1) יש לשוטר יסוד סביר להניח שמבצעים שם פשע, או שפשע בוצע שם זה מקרוב...**". מכאן שהחוק קובע כי ניתן לבצע חיפוש ללא צו חיפוש, אם יש לשוטר "יסוד סביר להניח" שמבוצע שם פשע, או שבוצע זה מקרוב.

24. הלכת בן חיים, עליה נסמכה הסניגוריה, עסקה בסוגיה, אם הסכמה יכולה להמיר את היסוד הסביר לחשד.

ההלכה שינתה באופן מהותי את היחס בנוגע לחיפושים שנעשו לתוצאות חפצים שנתפסו בחיפוש שלא כדין. בעניין בן חיים (רע"פ 10141/09 **אברהם בן חיים נ' מדינת ישראל**, (06/03/2012)), נקבע כי הסכמתו של אדם לעריכת חיפוש על גופו, בכליו או בביתו, **עשויה** להוות מקור סמכות עצמאי לביצוע החיפוש. ההסכמה יכולה לשמש **תחליף** לדרישת ה"יסוד להניח" כי בוצעה עבירה, הקבועה בסעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי. עם זאת, תנאי לכך הוא, שאותה הסכמה תהיה הסכמת אמת מודעת ורצונית. כדי להבטיח זאת, אין די בבקשת הסכמתו של האדם מושא החיפוש לעריכת החיפוש, אלא יש להבהיר לו במפורש כי נתונה לו הזכות לסרב לביצוע החיפוש, וכי הסירוב לא יזקק לחובתו (שם, פסקה 31 לפסה"ד).

25. אם נקבע כי החיפוש היה שלא כדין, הרי שבהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית, כפי שעוצבה בעניין

יששכרוב (ע"פ 5121/98 **רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי** (04/05/2006)), מוקנה לבית המשפט שיקול דעת באשר לפסילת ראיות שהושגו שלא כדין. האיזון נעשה על ידי בית המשפט הדן בהליך הפלילי, בהתאם לנסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה.

26. על כפות המאזניים עומדים מצד אחד הצורך להגן על זכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי, ומהצד

השני ניצבים ערכים ואינטרסים ציבוריים שונים, ובהם גילוי האמת, הלחימה בפשע וההגנה על שלום הציבור ועל זכויותיהם של נפגעי עבירה. לשם עריכת האיזון בין הערכים המתנגשים על בית המשפט להתחשב, כפי שנקבע בעניין יששכרוב, בשלוש קבוצות של שיקולים רלוונטיים (שם, פסקה 34 לפסה"ד):

א. אופיה וחומריתה של אי-החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת הראיה (לרבות

מהות ההפרה, עוצמת הפגיעה והשאלה אם השימוש באמצעי פסול נעשה במכוון ובזדון או בתום-לב);

ב. מידת ההשפעה של האמצעי הפסול על הראיה שהושגה (לרבות

השפעה על מהימנות הראיה וערכה הראייתי, וכן אם לראיה קיום נפרד ועצמאי מאי-החוקיות);

ג. השפעת פסילת הראיה על מלאכת עשיית הצדק במובנה הרחב, (לרבות השוואת המחיר החברתי הכרוך בפסילת הראיה לתועלת החברתית שבפסילתה).

27. נמצא איפוא, כי חפצים שנתפסים במהלך חיפוש, כאשר לא היה חשד סביר שהצדיק את חיפוש ללא הסכמה, או כאשר לא ניתנה הסכמה מדעת (היינו הסכמה לאחר שהובהר לחשוד שהוא רשאי לסרב לביצוע החיפוש) - ייתכן שלא יהיו קבילים בהגשה לבית המשפט.

28. הפסיקה בעקבות הלכת בן-חיים

א. פסיקה שפסלה תוצאות חיפוש: בת"פ (שלום ירושלים) 33528-10-11 **מדינת ישראל נ' מוחמד סקאף** (27.10.14), זוכה נאשם מהחזקת סמים, לאחר שנקבע כי לא התעורר בלב השוטרים חשד סביר שהצדיק את עריכת החיפוש. בית המשפט קבע, כי על מנת שהחיפוש יהיה חוקי על התביעה להוכיח קיומו של יסוד סביר לחשד שהאדם מחזיק בחפץ שהחזקתו אסורה. המבחן הוא מבחן אובייקטיבי, הבוחן את סבירות שיקול דעתו של השוטר שערך את החיפוש על פי נסיבות המקרה. באותו עניין נקבע, כי קיומו של עבר פלילי ותנועותיו של החשוד, שנראה בלחץ, ומראהו של החשוד, אין בהם די כדי להקים את החשד הסביר שכן כל אדם שנתקל במשטרה עשוי להיות בלחץ. בתיק פ"ל (תעבורה ירושלים) 6798-08-13 **מדינת ישראל נ' יקיר שמש** (19.3.14), מדובר היה בסירוב בבדיקת שתן. בית המשפט קבע כי המצאות של נייר חום והתנהגות הנאשם לאחר עצירת הרכב, לא הקימו חשד שהצדיק את החיפוש. בעניין ת"פ (שלום אילת) 21747-09-12 **מדינת ישראל נ' רפאת טוויל** (14.4.15), זוכה הנאשם מהחזקת סכין, לאחר שנקבע כי אין די בכך שאנשים ברכב היו לחוצים, התחילו לגמגם ורצו לעזוב את המקום. סימנים אלה אינם מקימים יסוד סביר לחשד, שכן כל אדם מן הישוב ששוטר יפנה אליו בשאלות, עשוי לחוש לחץ, בלבול ואי נוחות. גם הנסיעה בשעת לילה מאוחרת, אין בה כשלעצמה כדי להצדיק עריכת חיפוש ברכב. בעניין ת"פ (נוער בית שאן) 61190-01-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (7.9.15), נקבע כי עובדה שהחשוד הכניס ידו לתוך תיק, והתחיל להתעסק עם התיק כאשר נתקל בשוטרים, איננה מספקת יסוד סביר לחשד מצדיק את החיפוש. בת"פ (שלום רמלה) 37605-09-12 **מדינת ישראל נ' חאדר אבו חאלד** (30.6.14), נקבע כי אין לחייב נאשם להשיב לאשמה, כאשר סכין נתפסה לאחר חיפוש, כשהחשד הסביר התבסס רק על העובדה שהחשוד היה מוכר למשטרה, הגיע למקום שהוא אתר של סמים ורעד כשראה את השוטר. בעניין ע"פ (מח' ירושלים) 2431-09-14 **ליאת פדר נ' מדינת ישראל**, (04/06/2015), זיכה בית המשפט את המערערת מעבירת סמים, לאחר שקבע כי גם בעבירות סמים, שומה להוכיח חשד סביר טרם החיפוש. העובדות שענינה של המערערת היו אדומות ובולטות, והיה אי סדר ברכב - אין בהן די על מנת לבסס חשד סביר לביצוע עבירה, העשוי

להכשיר ביצוע חיפוש בכלי רכב.

ב. פסיקה שאשרה תוצאות חיפוש: בע"פ 1000/15 **אשרף אבו אלחוזה נ' מדינת ישראל**, (03/07/2015), פורש החשד הסביר באופן רחב, כך שמידע לגבי גופו של החשוד מצדיק גם חיפוש ברכבו. בעניין ע"פ (מח' חיפה) 25711-02-15 **רשות הטבע והגנים נ' ג'מאל חאג'**, (17/06/2015), נקבע כי נוכחותו של רובה ציד ברכב, שנראה ללא חיפוש, הקימה חשד סביר המצדיק חיפוש ברכב, שהביא לאיתור סימנים לציד חוגלה אסור. בעניין רע"פ 2178/12 **אביב סקיייריס נ' מדינת ישראל**, (18/07/2012), קבע בית המשפט העליון כי התנערות חשוד מקשר לרכב, לאחר שנתברר כי הוא פסול מנהיגה, מקימה חשד סביר כי ברכב מאוחסן דבר מה שהחזקתו אסורה. בעניין ת"פ (מח' ירושלים) 26158-04-11 **מדינת ישראל נ' דוד אטיאס** (07/05/2012), נקבע כי די במיקום הרכב והתנהגות החשודים, שניסו להסתתר ועסקו בפעילות הכנה כלשהי, כשאחד מהם נראה מסיר פאה מראשו, כדי להצדיק עריכת חיפוש.

מן הכלל אל הפרט

29. בענייננו, המאשימה טענה לשתי עילות לביצוע החיפוש: יסוד סביר להניח שבוצע פשע, שעלה מהריח המוזר שבקע מהרכב, וגם הסכמה מדעת שנתן הנאשם לביצוע החיפוש.

30. **באשר לחשד הסביר** - מדובר ברכב שדלתותיו היו פתוחות, כך שריח לא אמור להישאר בתוכו. השוטר השני בני אברהמי לא הריח כל דבר. השוטר אשר גלקר טען, כי לבני אין רקע בחקירות סמים, אבל לריח מוזר אין צורך להיות בעל רקע בסמים. בנסיבות אלה נשאר ספק אם אכן היה במקום ריח מוזר שהצדיק את החיפוש. יצוין כי במושב האחורי ברכב נתפסו שני דפי נייר עם חומר החשוד כסם (3/ת), אלא שהנאשם בחקירתו הנגדית לא נשאל אף שאלה לגבי תפיסה זו ולגבי עישון סמים ברכב עובר לפני החיפוש. מדובר ברכב פתוח, שהנאשם וחבריו עמדו בסמוך אליו ושמעו מוסיקה בעוצמה גבוהה. זו היתה העילה להגעת השוטרים במקום, לפי עדות שניהם. רק אחד מהשניים הריח ריח מוזר מהרכב, ללא הסבר מדוע חברו לא הריח דבר. השוטר אשר גלקר גם טוען כי ביקש מהנאשם הסכמה מדעת לחיפוש, דבר שאין בו צורך אם יש יסוד סביר לחיפוש. כלל הנסיבות, מותרות אפוא ספק, למרות חוסר האמון בגרסת הנאשם.

31. **באשר להסכמה** - קשה להאמין שהנאשם, שידע שברכב יש חומר מסוג "מסטולון", היה מסכים לחיפוש אם באמת היה השוטר מצהיר בפניו כי זכותו לסרב לחיפוש והדבר לא יהיה בעוכריו, מה גם שגם שיח זה בנוגע להסכמה, לא שמע השוטר בני שהיה בסמוך. לפיכך, למרות האמון הכללי בגרסת השוטר אשר גלקר, נותר ספק אם אכן ניתנה הסכמה מדעת, כנדרש בהלכת בן-חיים.

32. נוכח האמור לעיל, למרות חוסר האמון בגרסת הנאשם, נראה כי נותר ספק אם היתה עילה לביצוע החיפוש.

33. על פניו נראה, כי השוטרים בני ואשר הגיעו למקום בעקבות מוסיקת הטראנס שנשמעה מהרכב שדלתותיו היו פתוחות, כשהנאשם וחבריו עומדים בסמוך. עצם סיטואציה זו כשלעצמה, איננה מקימה יסוד סביר להניח שבוצע פשע, באופן המצדיק חיפוש ללא הסכמה. ישנו ספק אם עלה מהרכב ריח מוזר, וספק נוסף אם אכן ניתנה הסכמה מדעת. לפיכך עולה ספק באשר לחוקיותו של החיפוש ברכב, במהלכו נתפס האגרוֹפן.

34. עדיין על בית המשפט לבחון את השלכות אי החוקיות: אופיה וחומריתה של אי-החוקיות, מידת ההשפעה של האמצעי הפסול על הראיה שהושגה, וכן השפעת פסילת הראיה על מלאכת עשיית הצדק במובנה הרחב.

35. בענייננו, אמנם אין מדובר בהפרה חמורה שנעשתה במתכוון, ואין השפעה לאי החוקיות על אמינות תפיסת האגרוֹפן. עם זאת, כאשר מדובר בעבירה קלה יחסית של החזקת אגרוֹפן בתא כפפות מבולגן, אגרוֹפן שהיה במקום זמן ממושך ולא נעשה בו שימוש - נראה כי לא תהיה פגיעה משמעותית במערכת אכיפת החוק ובאינטרסים המוגנים, אם תיפסל הראיה של תפיסת האגרוֹפן.

36. **אשר על כן אני קובע כי עקב ספק באשר לחוקיות החיפוש, נפסלת הראיה של תפיסת האגרוֹפן, ויש לזכות את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו.**

37. **החזקת האגרוֹפן** בשולי הדברים ולמעלה מן הצורך יצוין, כי אם מדובר היה בחיפוש חוקי, הרי ש"טענת השכחה", לא היתה מסייעת לנאשם.

38. סעיף 186 (א) לחוק העונשין, קובע כי המחזיק סכין או אגרוֹפן מחוץ לחצריו ולא הוכיח כי החזיקה למטרה כשרה, עובר את העבירה המיוחסת לנאשם. המחוקק הפך בעבירה זו את הנטל לעניין ההוכחה כי הסכין הוחזקה למטרה כשרה. בניגוד לכלל, לפיו המאשימה צריכה להוכיח את כל רכיבי העבירה מעבר לספק סביר, הרי שבעניין החזקת סכין, קיימת חזקה כי הסכין לא הוחזקה למטרה כשרה, והנטל על הנאשם להפריך חזקה זו (ר' י. קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק רביעי מהדורת תשס"ו - 2006, ע' 2106; רע"פ 7484/08 פלוני נ' מ"י (2009)).

39. ההגנה נסמכה על פסק הדין בעניין אבו מדיעם (עפ"ג (מח' מרכז) 29225-02-11 **עמר אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** (6.6.2011)). דא עקא, בעניין אבו מדיעם מדובר היה בסכין, אשר הוחזקה ברכב בעבר למטרה כשרה, ונשכחה ברכב. בנסיבות אלה נקבע כי הנאשם הרים את הנטל המוטל עליו, שכן הוכיח מטרה כשרה, כאשר הוותרות הסכין ברכב מתום שכחה, אין בה כדי להפוך את החזקה להחזקה למטרה שאיננה כשרה (שם, פסקה 11 לפסה"ד). כך גם במסגרת עניין מערוף (ת"פ (של' ראשל"צ) 15958-06-13 **מדינת ישראל נ' מערוף** (5.1.2014)), נקבע קודם כל, כי בתחילה היתה מטרה כשרה להחזקת הסכין, ולאחר מכן שהעובדה שהסכין משכחה ברכב איננה מחייבת הרשעתו.

40. בענייננו, לעומת זאת, מדובר בהחזקת אגרוֹפן, שאין בצידה שום מטרה כשרה. לא נטענה ולא יכולה להיות מטרה כשרה להחזקת אגרוֹפן ברכב. בנסיבות אלה, גם "שכחה" של האגרוֹפן ברכב, איננה פוטרת (ר' לעניין זה ת"פ (של' ת"א) 11990-02-10 **מדינת ישראל נ' עומרי וקנין** (12.6.2012), פסקה אחת לפני האחרונה).

41. **סיכום של דבר** הנאשם מזוכה מן האשמה מחמת הספק.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"ב טבת תשע"ז, 10 ינואר 2017 במעמד הצדדים.